

NANDA ROEP

**SPANNING IN
AMERIKA**

UITGEVERIJ NANDA

Spanning in Amerika

De Seriëknokker

Tekst: Nanda Roep
Omslag: Silvester

Met foto's van: Ronald de Hommel

Uitgeverij Nanda

Oorspronkelijke titel: De Serieknokker

Auteur: Nanda Roep

© 2012 Nederlandse uitgave: *Uitgeverij Nanda*

Omslag: Silvester Zwaneveld

Foto's van Ronald de Hommel

Foto Nanda Roep: Merlijn Doomernik

ISBN: 9789490983161

NUR: 283

© 2000 Nanda Roep

© 2000 Nederlandse uitgave: Leopold

Alle rechten voorbehouden.

INHOUD:

New York City
Het witte huis
Central Park
Het vrijheidsbeeld
Manhattan
De Serieknokker
Mark legt uit
Een verrassing
Verantwoording

New York City

Oom Mark is een steeg ingegaan, maar Jasper kan niet zien wat hij daar precies doet. Zullen ze hem bespringen? Kunnen ze hem aan? Bezweet kijkt Jasper door de bladeren van de struik waarachter hij schuilt. Zijn hart klopt in zijn keel en hij slikt een aantal keer in een poging zijn ademhaling te kalmeren. Hij kijkt naar Sabine.

‘Nee,’ schudt ze langzaam. Haar ogen zijn groot van angst, ook langs haar gezicht parelen zweetdruppels.

‘We móeten,’ fluistert Jasper.

‘Ik durf niet.’ Haar stem bibbert. Wat als hij *hun* in elkaar slaat? *Hun* oor doormidden snijdt? Pas nu ziet Jasper dat het geen zweetdruppels, maar tranen zijn die over haar wangen lopen.

Op handen en voeten kruipt hij naar haar toe.

Voorzichtig, ze mogen geen geluid maken. En langzaam, want in het donker van de nacht ziet hij amper een hand voor ogen. De aarde voelt koud in zijn hand en het kriebelt alsof wormen en torren zich uit de voeten maken. Eenmaal bij zijn zus, slaat hij een arm om haar heen.

‘Als wij *hem* niet pakken, grijpt hij *ons*,’ fluistert hij. Sabines schouders schokken, ze begraaft haar gezicht in zijn hals, even maar. Jasper voelt een rilling over zijn rug.

‘Ik wilde dat we nooit naar New York waren gegaan.’

‘Daarvoor is het nu te laat,’ zegt Jasper.

Het leek allemaal zo mooi. De leraar van haar nieuwe brugklas had gevraagd wat ze later wilde worden. ‘Journalist,’ antwoordde Sabine. Ze had net zo goed ‘verpleegster’ of ‘helper van mensen in nood’ kunnen zeggen. Maar ze was bang dat andere kinderen dat kinderachtig zouden vinden en een journalist deed in haar ogen niet eens zoveel anders. Het schooljaar was pas net begonnen, dus ze was voorzichtig met wat ze zei. Sabine was niet een meisje dat gemakkelijk populair werd, kinderen moesten altijd aan haar wennen. Op de vorige school was het moeilijk geweest. Ze was niet echt de pispaal, maar wel een buitenbeentje omdat ze nou eenmaal niet zo’n prater was. Hoe het de meisjes lukte om altijd een spannend verhaal te hebben of keihard om grapjes te lachen, wist ze niet. Zij had nooit iets te zeggen. Ze maakte wel dingen mee, maar die bleven in haar hoofd, die sprak ze niet uit. In plaats van te praten, kon Sabine urenlang uit het raam staren. Daardoor dachten kinderen gemakkelijk dat Sabine een saai, ernstig meisje was. Maar dat was niet het geval. Als iemand de tijd nam om ècht naar haar te kijken als ze daar zo schijnbaar wezenloos zat, zou hij de twinkels in haar ogen zien. Haar gezicht *leek* uitdrukingsloos omdat je niet de verhalen eraan kon aflezen die in haar omgingen. Alleen haar ogen, onophoudelijk naar een verre verte gericht, twinkelden van plezier, waren groot van angst of glommen van tevredenheid. ‘Waar dènk je dan aan?’ vroegen de kinderen. Ze vonden het maar gek en Sabine haalde verlegen haar schouders op. Het was niet gezellig om in de pauze vaak alleen te wandelen. Dus wilde ze op haar nieuwe school proberen

een echte vriendin te vinden. Dan moest ze zorgen dat haar klasgenoten haar niet direct een dromer of een saaie meid vonden die je het beste alleen kon laten. Nee, ze moesten denken dat ze spannende dingen deed of wilde. Bovendien had ze de avond ervoor op het nieuws gezien dat een journalist in een ver land was vermoord toen hij een televisie-interview wilde doen met iemand die werd onderdrukt. Dat vond ze zó oneerlijk. ‘Straks durft niemand meer te helpen!’ riep ze fel. Ze besloot dat zij het wél zou doen. En toen haar de volgende ochtend werd gevraagd wat ze wilde worden, flapte het zo uit haar mond.

‘Mooi,’ zei de leraar enthousiast. ‘Dan krijg jij de opdracht om in de herfstvakantie artikelen te schrijven.’ Sabine schrok. Ze wist niet eens hoe dat moest! Radeloos kwam ze thuis.

‘Ik moet stukjes schrijven,’ mopperde ze.

‘Leuk toch?’ antwoordde haar moeder.

‘Ik weet niet eens waaróver!’

‘Over mij!’ riep Jasper. Hij kruiste zijn handen en kneep zijn ogen tot spleetjes, alsof hij net een citroen had gegeten. ‘Iieieieieie,’ gilte hij en hij schopte hoog naar een denkbeeldige vijand.

‘Dat is pas echt stom!’

‘Hoezo? Ik ben straks de beste agent die er bestaat, en dan heb jij alvast een interview met mij!’

Voordat ze naar boven ging, petste ze hem eerst tegen zijn hoofd.

‘Sabine?’ vroeg haar moeder.

‘Ga weg!’

Waarover moest ze schrijven? Over de uitstapjes die ze maakten in de vakantie; naar tante Brecht, ome Dirk en tante Anneke? Over hoe achterlijk Jasper zich dan gedraagt en hoe zij zich eraan ergert? Dat kon toch niet! Op deze school zou het óók niets worden; na de vakantie zou iedereen haar eerst uitlachen om de saaie stukjes die ze meebracht, en haar vervolgens links laten liggen.

Mama opende de deur en bleef in de opening staan. ‘Je vader en ik hebben het besproken. Als je wilt, mag je deze vakantie met Jasper naar oom Mark.’

‘Dat kan toch niet. Ik moet stukjes schrijven!’

‘Heb je dan geen zin om dat... in Amerika te doen?’

Sabine veerde overeind. ‘Wat? Meen je het echt?’

Mama lachte.

Wauw, oom Mark was... geweldig! Drie jaar geleden emigreerde hij plotseling naar New York. ‘Om rijk te worden,’ zei hij later. Zodra hij dat was, zou hij voor de ouders van Jasper en Sabine een kasteel kopen met een groot bos eromheen, zodat ze als een heus koningsgezin konden leven.

Als kind wilde ze met hem trouwen. Hij was mama’s jongste broer en maar dertien jaar ouder dan zij, dus het kon best. Niet alleen was hij knap, hij maakte bovendien voortdurend grapjes. Als hij in de zomervakanties op bezoek kwam, zong hij haar toe:

Sabine van der Vleit

Is een knappe meid

Met een mooi gezicht

Ze is mijn allerliefste nicht.

Terwijl hij zong, kietelde hij in haar zij, waardoor ze gillend van de lach over de grond rolde. Jasper spoot hem met zijn waterpistool nat en Sabine probeerde uit alle macht te ontsnappen.

Sabine wil graag weg

Wat heeft ze toch een pech

Want ook al wordt ze groot

Ik geef haar toch de kieteldood.

Dan, plotseling, liet hij haar los. Geschrokken keek hij naar Jasper. ‘Niet bewegen!’ riep hij.

‘Wat is er?’ piepte Jasper. ‘Een wesp?’

‘Stil!’ zei Mark.

Voorzichtig stak hij zijn hand uit; Jasper bleef stokstijf staan. Dan haalde hij een briefje van tien tevoorschijn uit Jaspers oor en lachte. ‘Gelukkig, het betekent alleen maar dat je ijsjes moet halen.’

‘Jippieieie,’ riep Jasper.

Oom Mark kon óók nog goochelen en Sabine zuchtte verliefd.

‘Ik wil gráág naar Amerika,’ zei Sabine.

‘Fijn,’ zei mama. ‘Mark vindt het ook goed. Ik zal meteen tickets bestellen.’

Verantwoording

Voor dit boek is informatie gebruikt en zijn enkele zinnen vrij geciteerd uit *Amerika van A tot Z*, door Paul Brill en Jannie Groen, *Agon gids voor New York*, door Michael Leapman en *Vincent van Gogh, doe-boek voor kinderen*, door Ceciel de Bie en Martijn Leenen.

Dank ben ik verschuldigd aan Mark Goebel en Martijn van de Griendt. Weekblad Viva heeft de reis destijds mogelijk gemaakt, waarvoor dank.

Ook dank ik graag Dennis Donatuti, *Elementary School Principal van The American School of The Hague*, en tot slot Maarten van Rossem hartelijk bedankt.

Ronald de Hommel

Was, zonder het te weten, aanleiding voor het totstandkomen van dit project.

Ronald de Hommel (1970) is a Dutch freelance photojournalist and documentary photographer based in Columbia and Amsterdam.

He specializes in social issues mostly focussing on southern countries. Currently he works on several worldwide projects besides doing assignments for Dutch and international magazines and NGO's. Part of his work is represented by the photo agencies: ANP Photo (Netherlands), Babel-Photo (France) and Lightmediation (France).

Nanda Roep

Schrijfster Nanda Roep heeft ruim 50 kinderboeken gepubliceerd en twee romans voor volwassenen. Ze is sinds 2010 eigenaresse en directeur van 'uitgeverij Nanda', voor boeken, muziek, apps en televisie. Ze is singer/songwriter van het zgd. 'boekenlied' en trots met haar geliefde serie Plaza Patatta. Ze woont en werkt met cabaretier Silvester, en hun twee kinderen, in Apeldoorn.
www.nandaroep.nl